

KI TUDJA, HÁNYADSZOR

*Téli ötórái sötétben
fenn a Várhegy –
Pestről nézve ki tudja hányadszor –
a háborút juttatja eszembe;
a kiégett, fekete falú házakból
máglyafény vöröslik,
a belső udvarokon egyre rakják a tüzet,
ágyak, képek, lavórok halmozódnak,
s a rojtos ujjú télikabát alól
meztelen kéz, láb, mellkas villan elő.*

* * *

*Leszállott az este,
a hold ezüst nyakék,
a borbélyműhelyben
söprik a levágott haját.*

*Ugatnak a kutyák
valahol messzire,
de nem hallatszik,
szomorúan-e, vagy vidáman.*

*A hídon kivilágított
villamosok úsznak,
csupa szerelmes
trombita, klarinét.*

*És egy százemeletes fa,
a lombja mint a folyóvíz,
morajlik, hullámszik,
tovazúg, itt marad.*

*Mikor az állatkert
bezárja kapuját,
mikor lemegy a nap,*

*csontos térdére hull,
fejét lehajtva földig,
a sok-sok flamingó.*

*Vagy ki tudja, hogyan,
van, aki féllábon
alussza át az éjt;*

*Csőrét szárnyába fúrja,
mintha az dunna lenne,
s hosszú nyakában*

*eltéved az álom,
sokáig kóborol,
majd szertefoszlik.*

* * *

*Csrrr-pukk! csrrr-pukk!
csrrr-pukk! –
Honnan szólsz, madár?
Tél van, a fa kopár.
Tél van, a fa kopár.
Fel-alá szalad a gnu,
mint a másodpercmutató.
Tél van, a fa kopár,
Honnan szólsz, madár?*